

Nr 312.

Av herr **Werner**, *angående införande av obligatorisk anmälningsplikt vid konstaterad lungtuberkulos.*

I vår epidemilag av år 1919 stadgas i dess 2 § en vidsträckt anmälnings-skyldighet vid däri upptagna sjukdomar. Betydelsen därav kan ej över-skattas. Det ger möjlighet till ett effektivare bekämpande av sjukdomarna och torde enligt mitt förmenande haft t. o. m. större värde än det för sam-hället ekonomiskt betungande isoleringstvånget.

En brist vid bekämpandet av vår svåraste folksjukdom, tuberkulosen, torde vara, att för denna sjukdom i vårt land i motsats till de flesta andra länder någon dylik anmälningsplikt vid sjukdomens konstaterande ej finnes. Föl-jande tabell, hämtad ur Social-Medicinsk Tidskrift angående dödsfall i olika sjukdomar, visar, att mortaliteten i lungсот år 1923 var jämnt 6 gånger högre än i alla epidemisjukdomarna sammanlagda:

Hela riket.

S j u k d o m	1923	
	Hela antalet	På 10 tusen
Lungсот	—	*) 12,6
Scharlakansfeber	101	0,2
Difteri och strupsjuka	214	0,4
Smittkoppor	—	—
Kikhosta	688	1,1
Mässling	126	0,2
Barnsängsfeber	131	0,2
Rödsot	4	0
Frossa	—	—

Men tabellen visar även en brist. Antalet sjuka, morbiditeten, finnes ej för lungсотen angiven och i brist av anmälningsstvång kan den ej angivas. Och dock borde vid denna sjukdom en registrering av de sjuka vara det vikti-gaste och ett oundgängligt villkor för att dispensär-(hem-)vården skall kunna fylla sin viktiga uppgift och denna liksom sanatorievården få en fast utgångs-punkt för ett metodiskt bekämpande av sjukdomen. För mig synes det lämp-

*) Endast städerna.

ligast att anmälningsskyldigheten endast borde omfatta läkaren, ungefär i enlighet med vad som föreskrives i epidemilagens 2 § 3 mom., men att denna anmälan skulle ske till områdets dispensärstyrelse + vederbörande tjänsteläkare, den senare huvudsakligen till underlag för statistiken, men för dispensären till grund och ledning för hela dess arbete och framtida strategi.

Frågans stora betydelse gör, att jag ej vågar framlägga detta som ett direkt förslag. Hänsynen för de sjuka gör, att man måste tvivla på, om ett enkelt beslut att införa lungtuberkulosen bland övriga i epidemilagen nämnda sjukdomar, för vilka anmälningsplikt föreligger, vore lämpligt. Diskretionära hänsyn liksom också att kampen mot lungsoten är centraliserad fristående från epidemivården gör, att frågan angående anmälningsplikten, dess utsträckning och organisation behöver grundligt utredas. Möjligt är, att det därvid kan visa sig, att anmälningsplikten bör utsträckas att omfatta även andra sjukdomar, där samband med tuberkulos möjligen förefinnes, såsom lupus, knölros och skrofulösa sjukdomar; och tydligt är, att vid en dylik utredning den erfarenhet, som sanatorie- och dispensärvård vunnit, lämnas tillfälle att göra sig hörd.

Med stöd av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående obligatorisk anmälningsplikt vid konstaterad lungtuberkulos och att Kungl. Maj:t därefter måtte för riksdagen framlägga de förslag, som av utredningen kunna föranledas.

Stockholm den 21 januari 1928.

Alfr. Werner.